

Arrest

nr. 283 813 van 25 januari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 29 september 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 augustus 2022, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verblijft minstens reeds sinds 2000 in België, terwijl zijn partner, verzoekster, al minstens sinds 2010 in België verblijft. Samen hebben zij twee kinderen, geboren in respectievelijk 2018 en 2020. Intussen zijn verzoekers gehuwd en verwachten zij een derde kind.

Verzoekers dienen op 6 augustus 2021 in eigen naam en in naam van hun minderjarige kinderen een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 8 augustus 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoekers' verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.08.2021 werd ingediend door:

*C. (...) Z. (...)
nationaliteit: Mongolië
geboren te Mongolië op (...) 1990*

*N. (...) D. (...)
nationaliteit: Mongolië
geboren te Mongolië op (...) 1990*

en als wettelijke vertegenwoordigers van N. (...) J. (...) geboren te Antwerpen op (...) 2018 en N. (...) H. (...) geboren op (...) 2020 te Knokke-Heist

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mijnheer C. (...) Z. (...) haalt aan dat hij hier al een meer dan 20 jaar in België verblijven. Het klopt dat mijnheer C. (...) Z. (...), samen met zijn moeder mevrouw S. (...) N. (...), geboren op (...) 1966 met dossiernr. (...), op 12.05.2000 een asielaanvraag heeft ingediend. Op 28.08.2003 werd deze asielaanvraag geweigerd. Op 05.01.2005 diende mevrouw een aanvraag 9§3 in, ook daar deed ze melding van haar kinderen. Deze aanvraag werd geweigerd op 01.03.2005. Op 28.07.2005 diende ze opnieuw aan aanvraag 9§3 in. Deze werd zonder voorwerp op 19.06.2006. Van 2006 tot heden heeft mijnheer nooit nog een aanvraag ingediend om een machtiging lang verblijf te bekomen. Verder legt hij bewijzen van scholing schooljaar 2002/2003 schooljaar 2003/2004 voor. In 2010 zou zijn echtgenote mevrouw N. (...) D. (...) naar België zijn gekomen. Om haar verblijf te staven legt ze een certificaat van opleiding Nederlandse les d.d. 09.06.2011, d.d. 18.01.2011, een factuur inschrijving Syntra, een attest van inschrijving schooljaar 2013/2014, een cursistenkaart schooljaar 2014/2015. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie. Volgens hun eigen verklaringen verblijven ze voor mijnheer al meer dan 20 jaar in België en mevrouw meer dan 10 jaar zonder dat zij zelf geprobeerd hebben om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van huidige aanvraag en dit maar dan 10 jaar na hun binnenkomst. Betrokkene diende zich te schikken naar de Belgische wetgeving en hebben nagelaten hun verblijf kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat hun kinderen in België geboren zijn en dat zij opgroeien in de Belgische cultuur en met de Belgische normen en waarden. Echter, betrokkenen tonen niet aan waarom het feit dat hun kinderen in België geboren zijn, een eventuele terugreis zou bemoeilijken. Het loutere feit dat men in Europa geboren is, is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kind N. (...) J. (...), geboren op (...) 2018 hier naar de kleuterschool gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkenen beroepen zich in dit kader verder op het feit dat hun kinderen de taal van het land van herkomst niet zouden spreken/ schrijven waardoor zij onmogelijk kunnen terugkeren. Dit argument kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Mongools zouden spreken, wat toch hun moedertaal is en dat de kinderen niet opgevoed zouden zijn in het Mongools, niettegenstaande het ook mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook Nederlands zouden leren.

Betrokkenen beroepen zich op hun recht op respect voor hun privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM. Een terugkeer naar Mongolië zou een drastische breuk betekenen met de sociale en affectieve banden die zij in België hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Hij beroept zich wel op de aanwezigheid van zijn zus, broer en moeder, in België maar laat na enige gegevens over zijn deze personen te verschaffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale en affectieve banden enkel een paar getuigenverklaringen voorleggen. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Verder dient erop gewezen worden dat hun gezin-en familieleden niet geschonden wordt. Betrokkenen dienen samen het land te verlaten.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat een terugkeer een definitieve breuk zou kunnen teweegbrengen met al de banden die zij hier aan het opbouwen zijn en al opgebouwd hebben en dat dit al de inspanningen die zij zich al getroost zou hebben om zich in onze maatschappij te integreren teniet zouden doen. Betrokkenen toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via

de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervolledigen noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)." Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013).

De verzoekers voeren tevens de schending aan van de artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingsfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing." (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020)

Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 28 en artikel 29. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Betrokkenen halen verder aan dat zij niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren omdat ze er geen onderkomen meer hebben. Ze zouden niets of niemand meer hebben in hun land van herkomst en zouden in een mensonterende situatie terechtkomen. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Er dient te worden opgemerkt dat het de persoonlijke keuze van betrokkenen is geweest om illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met hun land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het staat betrokkene vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie

over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen in een mensonterende situatie terecht zouden komen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Verder helen ze ook aan dat mevrouw niet heeft stilgezeten, en zich voor verschillende beroepsopleidingen bij Syntra heeft ingeschreven. Waardoor ze onmiddellijk werk zou vinden. Ze legt ook een werkbefoel voor, doch dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantooit waarom een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient zij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat mijnheer hier meer dan 20 jaar zou verblijven mevrouw sedert 2010, dat zij sindsdien ononderbroken in België zouden verblijven, dat zij verschillende sociale banden en vriendschappen opgebouwd zouden hebben, dat België meer en meer de thuis van betrokkenen zou worden, dat zij Nederlands zouden spreken, dat zij zeer zeker werkbewaam en werkbereid zouden zijn, dat er sprake zou zijn van duurzame banden met België en dat zij hun toekomst in België zouden zien) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt met betrekking tot zijn vermeende integratie.”

Ook op 8 augustus 2022 neemt de gemachtigde ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

Naam, voornaam: C. (...), Z. (...)
geboortedatum: (...) 1990
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Mongolië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

[Feitelijke motivatie]

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

[Feitelijke motivatie]

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 6, eerste lid van de wet):

[Feitelijke motivatie]

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980, wordt hij door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden:

[Feitelijke motivatie]

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980, wordt hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, geacht de internationale

betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden:

[Feitelijke motivatie]

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 5° van de wet van 15 december 1980, is hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd, overeenkomstig artikel 3, 5°:

[Feitelijke motivatie]

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980, beschikt hij niet over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven:

[Feitelijke motivatie]

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 7° van de wet van 15 december 1980, is hij aangetast door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet:

[Feitelijke motivatie]

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 8° van de wet van 15 december 1980, oefent hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uit, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging:

[Feitelijke motivatie]

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980, wordt hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden overgedragen:

[Feitelijke motivatie]

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 10° van de wet van 15 december 1980, moet hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten overgedragen worden:

[Feitelijke motivatie]

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 11° van de wet van 15 december 1980, werd hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken:

[Feitelijke motivatie]

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

[Feitelijke motivatie]

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 1° er een risico op onderduiken bestaat:

[Feitelijke motivatie]

o 2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd:

o [Feitelijke motivatie]

o 3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid:

[Feitelijke motivatie]

o 5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, §3, 3°, §4, 5°, §5, of artikel 18, §2:

[Feitelijke motivatie]

o 6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag:

[Feitelijke motivatie]

Preventieve maatregelen

In uitvoering van artikel 74/14, § 2, van de wet van 15 december 1980, worden aan de betrokkene de volgende preventieve maatregelen opgelegd:

- zich aanmelden als de burgemeester of zijn gemachtigde of de agent of de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dit vraagt..... en / of;
- een financiële waarborg, die de kosten van het verblijf en de verwijdering dekt, in bewaring geven bij de Deposito- en Consignatiekas..... en / of;
- een kopie van identiteitsdocumenten overhandigen.”

Tenslotte neemt de gemachtigde op 8 augustus 2022 ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster en de twee minderjarige kinderen (bijlage 13). Dit is de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

mevrouw,

Naam, voornaam: D. (...), N. (...)

geboortedatum: (...) 1990

geboorteplaats: Mongolië

nationaliteit: Mongolië

de minderjarige kinderen N. (...) J. (...), geboren te Antwerpen op (...)2018 en N. (...) H. (...), geboren op (...)2020 te Knokke-Heist dienen betrokkene te vergezellen.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van hun eerste middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekers op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Verzoekers begrijpen niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt en wensen te reageren op de bestreden beslissingen.

1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekers wensen op te merken dat de beslissingen van verwerende partij getuigen van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

De beslissingen schenden het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Dat de bestreden beslissingen getuigen van een onzorgvuldig onderzoek! Men stelt dat verzoekers zich niet in buitengewone omstandigheden bevinden om een aanvraag tot regularisatie in te dienen in België, doch dit is niet correct. Beide kinderen gaan in België naar school en zijn hier ook geboren.

Reeds uit andere dossiers is gebleken dat kinderen die afreizen naar een land dat niet het hunne is en waarvan zij de taal niet machtig zijn, dat het voor hen zeer moeilijk is om te aarden of zich aan te passen. De manier van lesgeven en het belangrijkste, de taal, is compleet anders dan in België. Om zo maar aan te nemen dat beide kinderen kunnen vertrekken (naar een land dat niet het hunne is) en er ook les kunnen volgen is zeer kort door de bocht en schendt de zorgvuldigheid. Het Mongools schrift is zeer complex waardoor het zeer moeilijk zal zijn voor de kinderen om er les te volgen en te aarden, zeker gezien zij nu in het Nederlands les krijgen en opgevoed worden.

"Het Mongoolse schrift is een afgeleide van het Oud-Oeigoerse schrift dat in opdracht van Dzjengis Khan voor het Mongools werd aangepast. De letters hebben allemaal drie vormen: een begin-, midden en eindvorm. De beginvorm is de eerste letter van een woord, vervolgens zijn alle volgende letters middenvormen en ten slotte is de laatste letter een eindvorm. Het schrift wordt verticaal geschreven (van boven naar beneden), en van links naar rechts.

Tegenwoordig wordt in Mongolië alleen een aangepast Cyrillisch alfabet gebruikt, maar op de Mongoolse bankbiljetten staan wel zinnen in dit schrifttype, in China, met name in Binnen-Mongolië wordt wel nog het Mongools alfabet gehanteerd. Het alfabet wordt ook gebruikt om Xibe en eventueel om Evenks te schrijven. De overheid van Mongolië heeft in 2020 besloten dat het cyrillische alfabet in 2025 weer plaats gemaakt moet hebben voor het Mongoolse schrift."

Er wordt gesteld in de beslissing dat de kinderen wel in de moedertaal van de ouders zullen worden opgevoed, doch men gaat voorbij aan het feit dat beide verzoekers goed Nederlands spreken. Beide kinderen worden wel degelijk in het Nederlands opgevoed. Zij gaan naar een Nederlandstalige school en spreken ook thuis Nederlands.

Verzoeker woont reeds 20 jaar in België. Het is dan ook niet onlogisch dat hij Nederlands spreekt. Hij heeft zelf school gelopen en dit in het Nederlands. Ook verzoekster woont ondertussen 12 jaar in België en heeft haar uiterste best gedaan om zich volledig te integreren. De taal is een belangrijk onderdeel hiervan. Ook zij spreekt goed Nederlands.

Verzoekers haalden in hun aanvraag tevens aan dat een eventuele terugkeer een schending van art 3 EVRM zou uitmaken.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

" Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in hun land van herkomst diende te onderzoeken en dit onderzoek ook aandacht moest hebben voor de persoonlijke situatie van verzoekers.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548). De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Men beslist tevens op 08.08.2022 ook tot een bevel om het grondgebied te verlaten en aldus dient men een onderzoek te verrichten en op basis van de actuele situatie te beoordelen of zij al dan niet kunnen terugkeren zonder enig gevaar te lopen en/of in een mensonterende situatie terecht te komen.

Er is geen actueel onderzoek in het land van herkomst in hoofde van verzoekers gevoerd! De familie van verzoeker verblijft in België. Men verwijt verzoeker hierover geen informatie te verschaffen, doch verwerende partij vermeldt zelf dat verzoeker samen met zijn moeder een asielaanvraag deed in 2000 en maakt zelf melding van deze identiteitsgegevens.

Men legt deze informatie helemaal naast zich neer.

Door geen onderzoek te voeren of minstens niet aan te tonen dat dit gebeurd is, schendt verwerende partij flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe

geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf (Arrest Kirkwood (19479.83), 12 maart 1984).

Verzoekers hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De kinderen zullen er tevens niet aarden en ook qua scholing ernstige problemen ondervinden. Hierdoor wordt met hun toekomst gespeeld en wordt deze zelfs gehypothekeerd.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM (infra). Verzoekers begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Verzoekers zijn van mening dat hun aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien voegden verzoekers de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat hun aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997. nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkenen om naar hun land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar Mongolië om daar een regularisatieaanvraag in te dienen.

Verzoekers hun verblijf en hun integratie verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoekers en hun kinderen bevinden zich immers in België! Uiteraard dient ook het feit dat hun kinderen hier geboren zijn, schoolgaand zijn en enkel en alleen in onze maatschappij hebben geleefd, als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. Zij lopen tevens en uitsluitend school in de Nederlandse taal.

"Andere omstandigheden of geheel van omstandigheden

Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen te maken hebben met het verblijf in België. Je kan ook omstandigheden in het herkomstland invoeren.

Voorbeelden van omstandigheden in België:

- je kind zou een school- of academiejaar verliezen"

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kunnen verzoekers uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet, minstens niet afdoende, onderzoekt in hun bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn!

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hierboven en hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard zijn door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

- Lopende asielprocedure
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- Administratieve onmogelijkheid
- Medische elementen
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden (Eigen markering)

Dat verzoekers wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

Zij kunnen toch niet terugkeren naar Mongolië om aan te tonen dat zij in Mongolië in een mensonwaardige situatie terecht komen.

Indien verwerende partij alle aangehaalde elementen, of minstens het geheel van elementen had onderzocht, zou men tot de vaststelling gekomen zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Deze beslissingen schenden de motiveringsverplichting

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekers de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekers niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoekers kunnen op geen enkele manier uit de beslissingen af lei den waarom hun langdurig verblijf, werkbereidheid en hun integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en/of bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie van hun verblijf.

Verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

"De elementen van lang verblijf en integratie (...) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Dat de aangehaalde elementen zowel een buitengewone omstandigheid als een reden tot regularisatie kunnen vormen!

Zij motiveren ook niet waarom dit geen reden tot verblijf kan zijn voor verzoekers.

Waarom kan dit niet?! De opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter beschouwen als een grond tot regularisatie en niet in overweging nemen als buitengewone omstandigheid zonder dit te motiveren en uit te leggen waarom dit niet als buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden, is een flagrante schending van het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsverplichting!

Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt immers het volgende:

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Anders oordelen zou betekenen dat er een extra voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd waarvan geenszins sprake is! Dit betekent dan ook een interpretatie contra legem.

Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht schendt.

Het is in het belang van alle partijen om verzoekers op basis van alle voorliggende elementen het verblijf toe te kennen, waar zij recht op hebben, zodat zij kunnen werken en bijdragen in de maatschappij, wat zij zelf ook alleen maar wensen. Tevens is het voortzetten van de scholing van vooral J. (...), hier in België, ook zeer belangrijk gezien de scholingsmogelijkheden in Mongolië beduidend minder, soms onmogelijk zijn temeer daar de kinderen nog nooit in Mongolië hebben verbleven. Bovendien is Mongools een andere taal en een ander geschrift dan het Nederlands.

Bijgevolg,

Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis in dienden teneinde hun verblijf te regulariseren.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoekers verblijven al zeer lange tijd in België! Dat zij dan ook onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, zij hebben hier immers een leven in veiligheid opgebouwd! Dat voor J. (...) en H. (...) België het "land van herkomst" kan gezien worden nu zij nog nooit elders verbleven hebben en in België zijn geboren.

Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissingen van verwerende partij aldus gebreken vertonen door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Deze beslissingen schenden het redelijkheidsbeginsel

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "

J. (...) loopt school in België, J. (...) is bijna schoolplichtig. Dat de situatie van verzoekers en hun kinderen wel degelijk van die aard is dat elke terugkeer, zelfs een tijdelijke, naar het land van herkomst onmogelijk is. Het schooltraject dat de oudste heeft afgelegd, dienen hierbij zeker in aanmerking te worden genomen. Bovendien dient ook in aanmerking genomen te worden dat deze scholing volledig in het Nederlands heeft plaatsgevonden.

Beide ouders vinden het belangrijk dat de kinderen de Nederlandse taal spreken waardoor zij ook thuis in het Nederlands worden opgevoed. Dit is niet vreemd gezien ook verzoeker sinds 2000 in België verblijft en steeds in het Nederlands naar school is gegaan.

Bovendien is het ook niet redelijk van verwerende partij om van verzoekers te verwachten dat zij J. (...) achteruit stellen en het risico lopen om hem een schooljaar te laten verliezen door een aanvraag te doen bij de bevoegde autoriteiten in hun land van herkomst. Beide kinderen zijn niet vertrouwd met het Mongools schrift en zullen een ernstige leerachterstand ontwikkelen dewelke zij hun hele leven met zich zullen meeslepen en hun toekomst zal hypothekeren.

Indien men in huidig dossier een belangenafweging maakt zal men zien dat het leven in hun land van herkomst niet opweegt t.o.v. het leven in België. Verzoeker verblijft reeds 20 jaar (van de 32 jaar) in België, wat de overgrote meerderheid is. De kinderen zijn beiden in België geboren en verzoekster verblijft reeds meer dan 12 jaar in België.

Dat het allesbehalve vanzelfsprekend is dat verzoekers met hun minderjarige kinderen vertrekken en dat dit bovendien ook in alle redelijkheid niet van verzoekers verwacht kan worden!

Dat er wel degelijk een geheel van omstandigheden zijn die een aanvraag in België mogelijk maken en dat de buitengewone omstandigheden door verzoekers werden aangetoond, doch door verwerende partij niet in overweging werden genomen.

Verwerende partij beschikt inderdaad over een beoordelingsmarge met betrekking tot het nemen van een beslissing, doch het is onredelijk om met het geheel der omstandigheden in onderhavig dossier geen rekening te houden."

2.2 In een tweede middel, eveneens gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van hun tweede middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Indien verzoekers terug dienen te keren naar hun land van herkomst, zal artikel 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken.

Verzoekers hebben immers in België een onderkomen. Indien verzoekers dienen terug te keren, zullen verzoekers in de armoede terecht komen gezien zij daar niet kunnen terugvallen op personen die voor hen kunnen zorgen.

Verzoekers zijn al resp. 22 en 12 jaar niet meer in hun land van herkomst geweest.

Zij kunnen immers niet terugkeren naar hun land van herkomst! Zij zijn Mongolië lang geleden ontvlucht uit schrik voor hun leven. Verzoeker kwam destijds met zijn gezin naar België. Zij verblijven ondertussen reeds 20 jaar in België en zijn familie beschikt over een verblijfstitel. Tevens dient men hier absoluut ook aan de kinderen te denken.

Verzoekers zullen in een situatie van extreme armoede terecht komen. Hoe kunnen zij na dergelijk lange periode van afwezigheid onmiddellijk de draad terug opnemen in Mongolië.

De familie van verzoeker verblijft tevens reeds 22 jaar in België en verwerende partij is hiervan op de hoogte gezien zij zelf de naam van de moeder vermelden in de beslissing. Indien men het onderzoek grondig had verricht, had men dit kunnen vaststellen in de registers van de burgerlijke stand/bevolking.

Ook de kinderen zullen negatieve gevolgen ondervinden van een terugkeer. Men stelt dat deze een band hebben met Mongolië door de band van hun ouders, doch deze kan niet vergeleken worden met de band en binding die ze hier in België hebben. De kinderen hebben zo goed als geen enkele binding met het thuisland van verzoekers, gezien de band die verzoekers hadden bovendien reeds geruime tijd is doorgeknipt. Verzoekers zijn reeds lang Mongolië ontvlucht. Zoals hierboven meegedeeld verblijft de familie van verzoeker in België. Verzoekers hebben Mongolië reeds lange tijd geleden verlaten

waardoor de band werd doorgesneden. Indien de kinderen al contact hebben met familie, is het met de familie die in België verblijft.

Zelfs mochten de kinderen in Mongolië terecht kunnen in een school zal dit voor hen dramatisch zijn nu zij die taal niet machtig zijn. De kinderen zullen er dan school moeten lopen, zonder de taal te spreken, zonder enig vriendje of een bekend gezicht. Zij zullen niet kunnen aarden.

Dat men een actueel onderzoek diende te voeren naar de situatie in het land van herkomst en dat men deze elementen wel degelijk in overweging had dienen te nemen.

Dat de beslissing wel degelijk een schending inhoudt van artikel 3 EVRM!

Zij hebben geen enkel opvangnetwerk en kunnen nergens terecht voor hulp of steun. Dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt die een aanvraag in België rechtvaardigt en dat een weigering van regularisatie wel degelijk een schending zou betekenen van artikel 3 EVRM."

2.3 In een derde middel, eveneens gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van hun derde middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"De terugkeer van verzoekers naar hun land van herkomst betekent een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

" 1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land.⁴ Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een mime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds en de samenleving anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en

het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoekers kwamen jaren geleden naar België en bouwden hier een leven uit. Na enkele jaren en een grote kinderwens, zijn verzoekers trotse ouders geworden van J. (...) en H. (...). Verzoekers zijn steeds actief betrokken bij de dagelijkse activiteiten van hun kinderen en bouwden hierdoor ook een groot netwerk aan sociale contacten uit.

Bovendien verblijft de familie van verzoeker tevens in België. Zowel de moeder alsook de zus van verzoeker verblijven in België en zijn in het bezit van een Belgische verblijfstitel.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoekers en hun kinderen dient gerespecteerd te worden.

Thans is er aldus sprake van een veelheid aan buitengewone omstandigheden die een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk maken. Dat verwerende partij hierover anders heeft geoordeeld is compleet onterecht!

Verzoekers hun belangen zijn volledig in België te situeren en zij bouwden hier een privéleven op waarbij verzoekers zich intens wisten te integreren. Wanneer men een afweging maakt aan de hand van de fair balance-toets, dan dient men vast te stellen dat de belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen dan die van de samenleving.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 3 Kinderrechtenverdrag - belang van het kind en artikel 24 Handvest Grondrechten van de EU

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land" (eigen markering)

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Artikel 3 IVRK:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze zoor den genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht. "

De belangen van een kind dienen steeds vooropgezet te worden!

Er wordt gesteld dat dit geen directe werking heeft, doch in artikel 74/13 vreemdelingenwet wordt het hoger belang van het kind ook vooropgesteld. Hierdoor kan men aannemen dat de wetgever ook bedoeld heeft om deze internationale wetsartikelen uitwerking te geven in België. Ook in de grondwet werd verrat dat de belangen van kinderen in overweging genomen moeten worden.

Beide kinderen werden in België geboren en hebben steeds sinds hun geboorte in België gewoond. J. (...) gaat naar school. Alle belangen van deze kinderen zijn duidelijk hier in België gesitueerd. Bovendien kennen zij het land van herkomst van hun ouders niet. Zij zijn er nog nooit geweest en hebben met hun ouders ononderbroken in België verbleven.

Het is in het belang van de kinderen dat zij samen met hun vader en moeder (verzoekers) in België kunnen blijven en hun school hier de komende jaren kunnen afmaken. Het sociale en culturele leven van de kinderen is geheel in België te situeren.

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

"Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle; advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it."

(Eigen markering)

De kinderen zijn diepgeworteld in België en hebben geen banden met Mongolië.

Het Hof wijst op artikel 3 IVRIC dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

De cruciale ontwikkeling van kinderen speelt zich af gedurende de eerste zes levensjaren. Beide kinderen zijn in België sinds hun geboorte. Een ontworteling is hoe dan ook niet in het belang van het kind aangezien zij sterk vertrouwd zijn met de omgeving hier in België.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/113 NL

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. "

(Eigen markering)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van het kind een essentiële overweging moeten vormen. De Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken.¹¹ Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten.

Het is in het belang van de minderjarige kinderen dat dit gezin in België kan blijven omdat een terugkeer naar het land van herkomst/afreis naar Mongolië rechtstreeks manifeste negatieve gevolgen zal hebben voor de minderjarigen en aldus dient hun verblijf te worden geregulariseerd!

Schoolgaand kind

Het oudste kind van verzoekers gaat naar school in het Nederlands. Zij komen dan ook in aanmerking voor regularisatie op basis van schoolgaande kinderen, de aanvraag diende dan ook in de gegrondheid behandeld te worden. Ook verzoeker heeft lange tijd school gevolgd in het Nederlands.

Het feit dat het kind van verzoekers hier schoolgaand is, is een buitengewone omstandigheid. Immers, het kind kan moeilijk de school verlaten om terug te keren naar Mongolië, om aldaar een aanvraag in te dienen?!

De enige oplossing is een regularisatie van hun verblijf!

Het kind heeft immers recht op onderwijs! Beide kinderen groeien in België op met onze normen en waarden. Hier wordt gewoon met de toekomst van het kind gespeeld, in de meest negatieve zin van het woord.

Hoe moeten de kinderen afreizen, school lopen naar een land waar men niets kent?

Wat wordt hier beoogd: de rechten van het kind. Door hen te doen vetrekken naar een land waar ze nog nooit geweest zijn, geen opvang en/of onderkomen hebben en school te laten lopen in een taal die ze niet machtig zijn. De ouders hebben er geen banden meer, de kinderen hebben die zelfs nooit gehand en kennen er niets of niemand.

Ook het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind garandeert het recht op onderwijs.

Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau.

De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren. Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

Het is geheel tegen het belang van het kind dat verwerende partij stelt dat verzoekers met hun kinderen (tijdelijk) kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar een aanvraag tot regularisatie in te stellen. J. (...) zal één of meerdere schooljaren verliezen. Indien zij dienen af te reizen naar Mongolië, zullen zij eerst de taal moeten leren vooraleer zij ingeschreven kunnen worden in de school. Bovendien zullen zij weggerukt worden uit hun vertrouwde omgeving en van hun vriendjes. Zoal reeds meermaals meegedeeld spreken beide verzoekers tevens Nederlands. Verzoeker liep zelf, als kind, reeds school in België.

Tevens kennen de kinderen het Mongools schrift niet. Dit ligt bovendien ver verwijderd van het Nederlands. Het Mongools schrift dat verzoekers leerden kennen is vrij complex. Bovendien werd in 2020 door de Mongoolse overheid beslist dat het diende aan te leunen bij het cyrillisch schrift dat beide ouders niet kennen. Zij hadden reeds lange tijd Mongolië verlaten. Het is voor de kinderen dan ook onmogelijk om dit meteen snel onder de knie te krijgen gezien zij nu in het Nederlands spreken en schrijven.

Uw Raad deed hierover, in een gelijkaardige zaak, reeds uitspraak. Het gezin verbleef al ettelijke jaren in België. In deze zaak werd geoordeeld dat deze kinderen het Russisch niet machtig waren en dat deze ook ver verwijderd lag van de Nederlandse taal.

Bovendien werd in een gelijkaardige zaak tevens rekening gehouden met de scholing die de aanvrager had genoten in België en kreeg op basis hiervan dan ook een Belgische verblijfstitel (A-kaart). Deze is gelijklopend met huidig dossier.

Dat de bestreden beslissing aldus onterecht geoordeeld heeft dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden. Dat er wel degelijk een veelheid aan elementen in dit dossier aanwezig zijn die maken

dat de aanvraag ontvankelijk én gegrond is. Dat verzoekers dan ook vragen om de beslissing te willen vernietigen."

2.4 In een vierde middel, gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing, voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringslicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van "het EVRM".

Ter adstruering van hun vierde middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Verzoekers kregen een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris onterecht genomen werden.

De bestreden beslissingen schenden immers alle beginselen van behoorlijk bestuur, alsook art. 3 en 8 van het EVRM, rechten van het kind en de scholingsmogelijkheden indien verzoekers dienen terug te keren naar Mongolië.

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in haar geheel te onderzoeken!

2. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekers wensen op te merken dat de beslissingen van verwerende partij getuigen van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

De beslissingen schenden het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Dat de bestreden beslissingen getuigen van een onzorgvuldig onderzoek! Men stelt dat verzoekers zich niet in buitengewone omstandigheden bevinden om een aanvraag tot regularisatie in te dienen in België, doch dit is niet correct. Beide kinderen gaan in België naar school en zijn hier ook geboren.

Reeds uit andere dossiers is gebleken dat kinderen die afreizen naar een land dat niet het hunne is en waarvan zij de taal niet machtig zijn, dat het voor hen zeer moeilijk is om te aarden of zich aan te passen. De manier van lesgeven en het belangrijkste, de taal, is compleet anders dan in België. Om zo maar aan te nemen dat beide kinderen kunnen vertrekken (naar een land dat niet het hunne is) en er ook les kunnen volgen is zeer kort door de bocht en schendt de zorgvuldigheid. Het Mongools schrift is zeer complex waardoor het zeer moeilijk zal zijn voor de kinderen om er les te volgen en te aarden, zeker gezien zij nu in het Nederlands les krijgen en opgevoed worden.

"Het Mongoolse schrift is een afgeleide van het Oud-Oeigoerse schrift dat in opdracht van Dzjengis Khan voor het Mongools werd aangepast. De letters hebben allemaal drie vormen: een begin-, midden- en eindvorm. De beginvorm is de eerste letter van een woord, vervolgens zijn alle volgende letters middenvormen en ten slotte is de laatste letter een eindvorm. Het schrift wordt verticaal geschreven (van boven naar beneden), en van links naar rechts.

Tegenwoordig wordt in Mongolië alleen een aangepast Cyrillisch alfabet gebruikt, maar op de Mongoolse bankbiljetten staan wel zinnen in dit schrifttype. In China, met name in Binnen-Mongolië wordt wel nog het Mongools alfabet gehanteerd. Het alfabet wordt ook gebruikt om Xibe en eventueel om Evenks te schrijven. De overheid van Mongolië heeft in 2020 besloten dat het cyrillische alfabet in 2025 weer plaats gemaakt moet hebben voor het Mongoolse schrift. "

Er wordt gesteld in de beslissing dat de kinderen wel in de moedertaal van de ouders zullen worden opgevoed, doch men gaat voorbij aan het feit dat beide verzoekers goed Nederlands spreken. Beide kinderen worden wel degelijk in het Nederlands opgevoed. Zij gaan naar een Nederlandstalige school en spreken ook thuis Nederlands.

Verzoeker woont reeds 20 jaar in België. Het is dan ook niet onlogisch dat hij Nederlands spreekt. Hij heeft zelf school gelopen en dit in het Nederlands. Ook verzoekster woont ondertussen 12 jaar in België

en heeft haar uiterste best gedaan om zich volledig te integreren. De taal is een belangrijk onderdeel hiervan. Ook zij spreekt goed Nederlands.

Verzoekers haalden in hun aanvraag tevens aan dat een eventuele terugkeer een schending van art 3 EVRM zou uitmaken.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

" Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in hun land van herkomst diende te onderzoeken en dit onderzoek ook aandacht moest hebben voor de persoonlijke situatie van verzoekers.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548). De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Men beslist tevens op 08.08.2022 ook tot een bevel om het grondgebied te verlaten en aldus dient men een onderzoek te verrichten en op basis van de actuele situatie te beoordelen of zij al dan niet kunnen terugkeren zonder enig gevaar te lopen en/of in een mensonterende situatie terecht te komen.

Er is geen actueel onderzoek in het land van herkomst in hoofde van verzoekers gevoerd! De familie van verzoeker verblijft in België. Men verwijt verzoeker hierover geen informatie te verschaffen, doch verwerende partij vermeldt zelf dat verzoeker samen met zijn moeder een asielaanvraag deed in 2000 en maakt zelf melding van deze identiteitsgegevens.

Men legt deze informatie helemaal naast zich neer.

Door geen onderzoek te voeren of minstens niet aan te tonen dat dit gebeurd is, schendt verwerende partij flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf (Arrest Kirkwood (19479.83), 12 maart 1984).

Verzoekers hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De kinderen zullen er tevens niet aarden en ook qua scholing ernstige problemen ondervinden. Hierdoor wordt met hun toekomst gespeeld en wordt deze zelfs gehypothekeerd.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM (infra). Verzoekers begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Verzoekers zijn van mening dat hun aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien voegden verzoekers de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat hun aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone

omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkenen om naar hun land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar Mongolië om daar een regularisatieaanvraag in te dienen.

Verzoekers hun verblijf en hun integratie verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoekers en hun kinderen bevinden zich immers in België! Uiteraard dient ook het feit dat hun kinderen hier geboren zijn, schoolgaand zijn en enkel en alleen in onze maatschappij hebben geleefd, als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. Zij lopen tevens en uitsluitend school in de Nederlandse taal.

"Andere omstandigheden of geheel van omstandigheden

Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen te maken hebben met het verblijf in België. Je kan ook omstandigheden in het herkomstland invoeren.

Voorbeelden van omstandigheden in België:

• je kind zou een school- of academiejaar verliezen"

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kunnen verzoekers uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet, minstens niet afdoende, onderzoekt in hun bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn!

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hierboven en hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard zijn door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

- Lopende asielprocedure
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- Administratieve onmogelijkheid
- Medische elementen
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden
(Eigen markering)

Dat verzoekers wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

Zij kunnen toch niet terugkeren naar Mongolië om aan te tonen dat zij in Mongolië in een mensonwaardige situatie terecht komen.

Indien verwerende partij alle aangehaalde elementen, of minstens het geheel van elementen had onderzocht, zou men tot de vaststelling gekomen zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Deze beslissingen schenden de motiveringsverplichting

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).'

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekers de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekers niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoekers kunnen op geen enkele manier uit de beslissingen afleiden waarom hun langdurig verblijf, werkbereidheid en hun integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en/of bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie van hun verblijf.

Verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

"De elementen van lang verblijf en integratie (...) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Dat de aangehaalde elementen zowel een buitengewone omstandigheid als een reden tot regularisatie kunnen vormen!

Zij motiveren ook niet waarom dit geen reden tot verblijf kan zijn voor verzoekers.

Waarom kan dit niet?! De opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter beschouwen als een grond tot regularisatie en niet in overweging nemen als buitengewone omstandigheid zonder dit te motiveren en uit te leggen waarom dit niet als buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden, is een flagrante schending van het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsverplichting!

Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt immers het volgende:

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1 ° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2 ° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen toerden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Anders oordelen zou betekenen dat er een extra voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd waarvan geenszins sprake is! Dit betekent dan ook een interpretatie contra legem.

Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht schendt.

Het is in het belang van alle partijen om verzoekers op basis van alle voorliggende elementen het verblijf toe te kennen, waar zij recht op hebben, zodat zij kunnen werken en bijdragen in de maatschappij, wat zij zelf ook alleen maar wensen. Tevens is het voortzetten van de scholing van vooral Jamuha, hier in België, ook zeer belangrijk gezien de scholingsmogelijkheden in Mongolië beduidend minder, soms onmogelijk zijn temeer daar de kinderen nog nooit in Mongolië hebben verbleven. Bovendien is Mongools een andere taal en een ander geschrift dan het Nederlands.

Bijgevolg,

Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis in dienden teneinde hun verblijf te regulariseren.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoekers verblijven al zeer lange tijd in België! Dat zij dan ook onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, zij hebben hier immers een leven in veiligheid opgebouwd! Dat voor J. (...) en H. (...) België het "land van herkomst" kan gezien worden nu zij nog nooit elders verbleven hebben en in België zijn geboren.

Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissingen van verwerende partij aldus gebreken vertonen door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Deze beslissingen schenden het redelijkheidsbeginsel

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.z.v. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "

J. (...) loopt school in België, J. (...) is bijna schoolplichtig. Dat de situatie van verzoekers en hun kinderen wel degelijk van die aard is dat elke terugkeer, zelfs een tijdelijke, naar het land van herkomst onmogelijk is. Het schooltraject dat de oudste heeft afgelegd, dienen hierbij zeker in aanmerking te worden genomen. Bovendien dient ook in aanmerking genomen te worden dat deze scholing volledig in het Nederlands heeft plaatsgevonden.

Beide ouders vinden het belangrijk dat de kinderen de Nederlandse taal spreken waardoor zij ook thuis in het Nederlands worden opgevoed. Dit is niet vreemd gezien ook verzoeker sinds 2000 in België verblijft en steeds in het Nederlands naar school is gegaan.

Bovendien is het ook niet redelijk van verwerende partij om van verzoekers te verwachten dat zij J. (...) achteruit stellen en het risico lopen om hem een schooljaar te laten verliezen door een aanvraag te doen bij de bevoegde autoriteiten in hun land van herkomst. Beide kinderen zijn niet vertrouwd met het Mongools schrift en zullen een ernstige leerachterstand ontwikkelen dewelke zij hun hele leven met zich zullen meeslepen en hun toekomst zal hypothekeren.

Dat het allesbehalve vanzelfsprekend is dat verzoekers met hun minderjarige kinderen vertrekken en dat dit bovendien ook in alle redelijkheid niet van verzoekers verwacht kan worden!

Dat er wel degelijk een geheel van omstandigheden zijn die een aanvraag in België mogelijk maken en dat de buitengewone omstandigheden door verzoekers werden aangetoond, doch door verwerende partij niet in overweging werden genomen.

Verwerende partij beschikt inderdaad over een beoordelingsmarge met betrekking tot het nemen van een beslissing, doch het is onredelijk om met het geheel der omstandigheden in onderhavig dossier geen rekening te houden."

2.5 In een vijfde middel, tevens gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing, voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van hun vijfde middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Indien verzoekers terug dienen te keren naar hun land van herkomst, zal artikel 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken.

Verzoekers hebben immers in België een onderkomen. Indien verzoekers dienen terug te keren, zullen verzoekers in de armoede terechtkomen gezien zij daar niet kunnen terugvallen op personen die voor hen kunnen zorgen.

Verzoekers zijn al resp. 22 en 12 jaar niet meer in hun land van herkomst geweest.

Zij kunnen immers niet terugkeren naar hun land van herkomst! Zij zijn Mongolië lang geleden ontvlucht uit schrik voor hun leven. Verzoeker kwam destijds met zijn gezin naar België. Zij verblijven ondertussen reeds 20 jaar in België en zijn familie beschikt over een verblijfstitel. Tevens dient men hier absoluut ook aan de kinderen te denken.

Verzoekers zullen in een situatie van extreme armoede terechtkomen. Hoe kunnen zij na dergelijk lange periode van afwezigheid onmiddellijk de draad terug opnemen in Mongolië.

De familie van verzoeker verblijft tevens reeds 22 jaar in België en verwerende partij is hiervan op de hoogte gezien zij zelf de naam van de moeder vermelden in de beslissing. Indien men het onderzoek grondig had verricht, had men dit kunnen vaststellen in de registers van de burgerlijke stand/bevolking.

Ook de kinderen zullen negatieve gevolgen ondervinden van een terugkeer. Men stelt dat deze een band hebben met Mongolië door de band van hun ouders, doch deze kan niet vergeleken worden met de band en binding die ze hier in België hebben. De kinderen hebben zo goed als geen enkele binding met het thuisland van verzoekers, gezien de band die verzoekers hadden bovendien reeds geruime tijd is doorgeknipt. Verzoekers zijn reeds lang Mongolië ontvlucht. Zoals hierboven meegedeeld verblijft de familie van verzoeker in België. Verzoekers hebben Mongolië reeds lange tijd geleden verlaten waardoor de band werd doorgeknipt. Indien de kinderen al contact hebben met familie, is het met de familie die in België verblijft.

Zelfs mochten de kinderen in Mongolië terecht kunnen in een school zal dit voor hen dramatisch zijn nu zij die taal niet machtig zijn. De kinderen zullen er dan school moeten lopen, zonder de taal te spreken, zonder enig vriendje of een bekend gezicht. Zij zullen niet kunnen aarden.

Dat men een actueel onderzoek diende te voeren naar de situatie in het land van herkomst en dat men deze elementen wel degelijk in overweging had dienen te nemen.

Dat de beslissing wel degelijk een schending inhoudt van artikel 3 EVRM!

Zij hebben geen enkel opvangnetwerk en kunnen nergens terecht voor hulp of steun. Dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt die een aanvraag in België rechtvaardigt en dat een weigering van regularisatie wel degelijk een schending zou betekenen van artikel 3 EVRM."

2.6 In een zesde middel, eveneens gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing, voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 3 van het IVRK, van artikel 24 van het handvest en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van hun zesde middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"De terugkeer van verzoekers naar hun land van herkomst betekent een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

" 1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land.¹⁵ Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven.¹⁶ Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM¹⁷ hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven.¹⁸ De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.¹⁹ Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds en de samenleving anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.²⁰ Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon.²¹ Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoekers kwamen jaren geleden naar België en bouwden hier een leven uit. Na enkele jaren en een grote kinderwens, zijn verzoekers trotse ouders geworden van J. (...) en H. (...). Verzoekers zijn steeds actief betrokken bij de dagelijkse activiteiten van hun kinderen en bouwden hierdoor ook een groot netwerk aan sociale contacten uit.

Bovendien verblijft de familie van verzoeker tevens in België. Zowel de moeder alsook de zus van verzoeker verblijven in België en zijn in het bezit van een Belgische verblijfstitel.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoekers en hun kinderen dient gerespecteerd te worden.

Thans is er aldus sprake van een veelheid aan buitengewone omstandigheden die een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk maken. Dat verwerende partij hierover anders heeft geoordeeld is compleet onterecht!

Verzoekers hun belangen zijn volledig in België te situeren en zij bouwden hier een privéleven op waarbij verzoekers zich intens wisten te integreren. Wanneer men een afweging maakt aan de hand van de fair balance-toets, dan dient men vast te stellen dat de belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen dan die van de samenleving.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 3 Kinderrechtenverdrag - belang van het kind en artikel 24 Handvest Grondrechten van de EU

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land" (eigen markering)

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Artikel 3 IVRK:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht. "

De belangen van een kind dienen steeds vooropgezet te worden!

Er wordt gesteld dat dit geen directe werking heeft, doch in artikel 74/13 vreemdelingenwet wordt het hoger belang van het kind ook vooropgesteld. Hierdoor kan men aannemen dat de wetgever ook bedoeld heeft om deze internationale wetsartikelen uitwerking te geven in België. Ook in de grondwet werd verrat dat de belangen van kinderen in overweging genomen moeten worden.

Beide kinderen werden in België geboren en hebben steeds sinds hun geboorte in België gewoond. J. (...) gaat naar school. Alle belangen van deze kinderen zijn duidelijk hier in België gesitueerd. Bovendien kennen zij het land van herkomst van hun ouders niet. Zij zijn er nog nooit geweest en hebben met hun ouders ononderbroken in België verbleven.

Het is in het belang van de kinderen dat zij samen met hun vader en moeder (verzoekers) in België kunnen blijven en hun school hier de komende jaren kunnen afmaken. Het sociale en culturele leven van de kinderen is geheel in België te situeren.

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

"Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it." (Eigen markering)

De kinderen zijn diepgeworteld in België en hebben geen banden met Mongolië.

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

De cruciale ontwikkeling van kinderen speelt zich af gedurende de eerste zes levensjaren. Beide kinderen zijn in België sinds hun geboorte. Een ontworteling is hoe dan ook niet in het belang van het kind aangezien zij sterk vertrouwd zijn met de omgeving hier in België.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

(Eigen markering)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van het kind een essentiële overweging moeten vormen. De Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK/ waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken. Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten.

Het is in het belang van de minderjarige kinderen dat dit gezin in België kan blijven omdat een terugkeer naar het land van herkomst/afreis naar Mongolië rechtstreeks manifeste negatieve gevolgen zal hebben voor de minderjarigen en aldus dient hun verblijf te worden geregulariseerd!

Schoolgaand kind

Het oudste kind van verzoekers gaat naar school in het Nederlands. Zij komen dan ook in aanmerking voor regularisatie op basis van schoolgaande kinderen, de aanvraag diende dan ook in de gegrondheid behandeld te worden. Ook verzoeker heeft lange tijd school gevolgd in het Nederlands.

Het feit dat het kind van verzoekers hier schoolgaand is, is een buitengewone omstandigheid. Immers, het kind kan moeilijk de school verlaten om terug te keren naar Mongolië, om aldaar een aanvraag in te dienen?!

De enige oplossing is een regularisatie van hun verblijf!

Het kind heeft immers recht op onderwijs! Beide kinderen groeien in België op met onze normen en waarden. Hier wordt gewoon met de toekomst van het kind gespeeld, in de meest negatieve zin van het woord.

Hoe moeten de kinderen afreizen, school lopen naar een land waar men niets kent?

Wat wordt hier beoogd: de rechten van het kind. Door hen te doen vetrekken naar een land waar ze nog nooit geweest zijn, geen opvang en/of onderkomen hebben en school te laten lopen in een taal die ze niet machtig zijn. De ouders hebben er geen banden meer, de kinderen hebben die zelfs nooit gehand en kennen er niets of niemand.

Ook het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind garandeert het recht op onderwijs.

Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau.

De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren. Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

Het is geheel tegen het belang van het kind dat verwerende partij stelt dat verzoekers met hun kinderen (tijdelijk) kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar een aanvraag tot regularisatie in te stellen. J. (...) zal één of meerdere schooljaren verliezen. Indien zij dienen af te reizen naar Mongolië,

zullen zij eerst de taal moeten leren vooraleer zij ingeschreven kunnen worden in de school. Bovendien zullen zij weggerukt worden uit hun vertrouwde omgeving en van hun vriendjes. Zoal reeds meermaals meegedeeld spreken beide verzoekers tevens Nederlands. Verzoeker liep zelf, als kind, reeds school in België.

Tevens kennen de kinderen het Mongools schrift niet. Dit ligt bovendien ver verwijderd van het Nederlands. Het Mongools schrift dat verzoekers leerden kennen is vrij complex. Bovendien werd in 2020 door de Mongoolse overheid beslist dat het diende aan te leunen bij het cyrillisch schrift dat beide ouders niet kennen. Zij hadden reeds lange tijd Mongolië verlaten. Het is voor de kinderen dan ook onmogelijk om dit meteen snel onder de knie te krijgen gezien zij nu in het Nederlands spreken en schrijven.

Uw Raad deed hierover, in een gelijkaardige zaak, reeds uitspraak. Het gezin verbleef al ettelijke jaren in België. In deze zaak werd geoordeeld dat deze kinderen het Russisch niet machtig waren en dat deze ook ver verwijderd lag van de Nederlandse taal.

Bovendien werd in een gelijkaardige zaak tevens rekening gehouden met de scholing die de aanvrager had genoten in België en kreeg op basis hiervan dan ook een Belgische verblijfstitel (A-kaart). Deze is gelijklopend met huidig dossier.

Dat de bestreden beslissing aldus onterecht geoordeeld heeft dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden. Dat er wel degelijk een veelheid aan elementen in dit dossier aanwezig zijn die maken dat de aanvraag ontvankelijk én gegrond is. Dat verzoekers dan ook vragen om de beslissing te willen vernietigen.”

2.7 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder onder meer als volgt:

“(…) 5. De tweede beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, werd gebaseerd op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Het bevel het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet betreft een handhavingsmaatregel en geenszins een beslissing houdende een verblijfsrecht met als gevolg dat de enkele vaststelling van de situaties beoogd door artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om deze geldig in feite en in rechte te motiveren zonder dat de overheid gehouden is andere motieven betrekking hebbend op externe omstandigheden aan deze vaststelling toe te voegen.

Ten overvloede kan opgemerkt worden dat verwerende partij in casu op geen enkele wijze haar motiveringsplicht geschonden heeft.

Het bestreden bevel geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...].”

Het blijkt dat verzoekende partijen deze vaststelling dit element ook helemaal niet betwisten in het door hen neergelegde verzoekschrift. Uit het administratief dossier blijkt ook nog bijkomend dat de besluiten van verwerende partij inderdaad correct zijn gelet op het ontbreken van dergelijke documenten. De bestreden beslissing stelt dan ook vast dat:

“Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”

Uit het administratief dossier blijkt dat deze vaststelling zonder meer correct is en bijgevolg kan verwerende partij hieruit het op heden voorliggende besluit nemen. De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten, beperkt zich trouwens geenszins tot het louter verwijzen naar een wetsartikel.

Er wordt duidelijk verwezen naar de reden waarom dit precieze artikel wordt toegepast, zijnde het ontbreken van een dergelijk visum.

6. Het feit dat een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering zoals verzoekende partijen voorhouden, houdt niet in dat dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.”

2.8 Gelet op hun onderlinge verknochtheid, worden de middelen samen behandeld.

De Raad merkt op dat de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de eerste en derde bestreden beslissing, zet verweerder uitdrukkelijk uiteen op basis van welke juridische en feitelijke motieven de beslissingen zijn genomen. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat verzoekers niet aantonen dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft ook toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Ook in de derde bestreden beslissing motiveert verweerder, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat aan verzoekster en de twee kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven omdat zij op het grondgebied verblijven zonder houder te zijn van een geldig visum. Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing, liggen de zaken anders. Zoals verzoekers aanvoeren, verplicht het formele motiveringsbeginsel de administratieve overheid om elke bestuurshandeling te motiveren door middel van motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De juridische motieven moeten terug te vinden zijn in de beslissingen die de administratieve overheid neemt.

De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing niet in rechte, noch in feite is gemotiveerd. Deze beslissing bevat slechts een algemeen overzicht van alle rechtsgronden die de administratie kan aanwenden om aan een vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, zonder dat verweerder preciseert op welke rechtsgrond de beslissing *in casu* precies is gebaseerd. Niet alleen bevat de tweede bestreden beslissing geen juridische rechtsgrond, ze bevat ook geen enkel feitelijk motief waaruit blijkt dat tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden overgegaan.

Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd waar hij in zijn nota met opmerkingen voorhoudt dat de tweede bestreden beslissing zou zijn gebaseerd op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Zulks blijkt geenszins uit deze beslissing. Aldus kan verweerder evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat hij op geen enkele wijze de motiveringsplicht heeft geschonden, noch waar hij betoogt dat het bestreden bevel duidelijk het determinerend motief op grond waarvan het is genomen, aangeeft. Verweerder motiveert dat in het bestreden bevel zou staan dat betrokkene niet in het bezit is van een geldig visum, doch de Raad kan een dergelijke motivering nergens terug vinden in de tweede bestreden beslissing.

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing tonen verzoekers bijgevolg aan dat de formele motiveringsplicht is geschonden. Deze beslissing dient dan ook te worden vernietigd. De Raad zal de resterende middelen verder onderzoeken in het licht van de eerste en de derde bestreden beslissing.

Verzoekers ontwikkelen ook een inhoudelijke kritiek ten aanzien van de motieven vervat in bovengenoemde beslissingen, waarmee zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in deze zaak niet het geval is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De vermeende schending van de bovengenoemde algemene beginselen wordt *in casu* onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, gezien de eerste bestreden beslissing met toepassing van deze rechtsgrond is genomen en verzoekers hiervan eveneens de schending aanvoeren. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de verblijfsmachtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem minstens bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet wordt *in casu* onontvankelijk verklaard. Derhalve is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekers niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

Het betoog van verzoekers komt in grote lijnen neer op een herhaling van de elementen die zij als buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen in hun verblijfsaanvraag en waarover verweerder zich reeds in de eerste bestreden beslissing heeft uitgesproken. In eerste instantie wijzen verzoekers op de omstandigheid dat hun kinderen in België naar school gaan, dat zij hier geboren zijn en de normen en waarden van de Belgische samenleving hebben aangenomen. Ook brengen verzoekers aan dat zij hun kinderen niet in hun eigen moedertaal, het Mongools, hebben opgevoegd maar wel in het Nederlands. In dit opzicht voeren verzoekers de schending aan van het hoger belang van het kind zoals gewaarborgd door artikel 3 van het IVRK en artikel 24 van het Handvest en van het recht op onderwijs zoals gewaarborgd door de artikelen 28 en 29 van het IVRK.

De Raad bemerkt eerst en vooral dat de gemachtigde zich reeds over deze elementen heeft gebogen in de eerste bestreden beslissing, zodat verzoekers niet kunnen worden gevolgd waar zij voorhouden dat hiermee geen rekening werd gehouden. In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd als volgt:

“Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat hun kinderen in België geboren zijn en dat zij opgroeien in de Belgische cultuur en met de Belgische normen en waarden. Echter, betrokkenen tonen niet aan waarom het feit dat hun kinderen in België geboren zijn, een eventuele terugreis zou bemoeilijken. Het loutere feit dat men in Europa geboren is, is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kind N. (...) J. (...), geboren op (...) 2018 hier naar de kleuterschool gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkenen beroepen zich in dit kader verder op het feit dat hun kinderen de taal van het land van herkomst niet zouden spreken/ schrijven waardoor zij onmogelijk kunnen terugkeren. Dit argument kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Mongools zouden spreken, wat toch hun moedertaal is en dat de kinderen niet opgevoed zouden zijn in het Mongools, niettegenstaande het ook mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook Nederlands zouden leren.”

Wat betreft de scholing van hun kinderen, voeren verzoekers aan dat het ‘zeer kort door de bocht’ is om aan te nemen dat de kinderen zomaar kunnen vertrekken naar een ander land en er daar les kunnen volgen. Dit betoog weerlegt echter het motief van de eerste bestreden beslissing niet. Verweerder haalt aan dat niet is aangetoond dat een scholing in Mongolië niet kan worden verkregen. Ook is het belangrijk op te merken dat de scholing van de kinderen inderdaad geen gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur vereist. Wanneer verzoekers de scholing van hun kinderen aanvoeren als buitengewone omstandigheid in het licht van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, is het aan hen om te bewijzen dat dit element het voor hen minstens bijzonder moeilijk maakt om hun verblijfsaanvraag in te dienen vanuit Mongolië. De bewijslast ligt dus bij verzoekers zelf. Aangezien verzoekers zelfs geen begin van bewijs bijbrengen dat hun kinderen in Mongolië geen opleiding zouden kunnen genieten, komt het motief van de eerste bestreden beslissing daaromtrent de Raad niet kennelijk onredelijk voor. Waar verzoekers betogen dat hun kinderen door deze beslissing een schooljaar zouden verliezen, merkt de

Raad nog op dat het hen vrij staat uitstel te vragen tot aan het einde van het huidige schooljaar om de beslissingen ten uitvoer te leggen. Ten overvloede geeft de Raad nog mee dat de kinderen niet schoolplichtig zijn.

Ook omtrent de taalkennis heeft de gemachtigde reeds in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd. Verzoekers brengen hiertegen in dat de kinderen weldegelijk in het Nederlands zijn opgevoed. Ze gaan ook naar een Nederlandstalige school. Volgens verzoekers is het Mongools schrift zeer complex waardoor het zeer moeilijk zal zijn voor de kinderen om er les te volgen. Ook hier merkt de Raad op dat verzoekers geen enkel begin van bewijs bijbrengen om hun betoog te ondersteunen.

Omtrent de aangevoerde schending van de artikelen 3, 28 en 29 van het IVRK en van artikel 24 van het Handvest heeft de gemachtigde eveneens reeds gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing. Zoals de gemachtigde correct stelt, komt aan de bepalingen van het IVRK geen directe werking toe waardoor verzoekers zich niet rechtstreeks op de schending ervan kunnen beroepen. Bovendien tonen verzoekers niet aan dat het erin vervatte recht op onderwijs *in casu* is geschonden nu niet wordt bewezen dat de kinderen in Mongolië geen onderwijs zouden kunnen volgen. Daar niet wordt aangetoond dat de kinderen in Mongolië geen onderwijs zouden kunnen volgen en de bestreden beslissingen voor alle leden van het gezin gelden waardoor het gezin niet van elkaar wordt gescheiden, ziet de Raad niet in op welke wijze het hoger belang van het kind, zoals gewaarborgd door artikel 24 van het Handvest, wordt geschonden.

Verder wijzen verzoekers ook op hun integratie en lang verblijf in België, dat volgens hen een bijzondere omstandigheid uitmaakt. Zij stellen daarenboven dat uit de eerste bestreden beslissing niet af te leiden valt waarom deze elementen niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd als volgt:

“Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie. Volgens hun eigen verklaringen verblijven ze voor mijnheer al meer dan 20 jaar in België en mevrouw meer dan 10 jaar zonder dat zij zelf geprobeerd hebben om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van huidige aanvraag en dit maar dan 10 jaar na hun binnenkomst. Betrokkene diende zich te schikken naar de Belgische wetgeving en hebben nagelaten hun verblijf kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

(...)

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat mijnheer hier meer dan 20 jaar zou verblijven mevrouw sedert 2010, dat zij sindsdien ononderbroken in België zouden verblijven, dat zij verschillende sociale banden en vriendschappen opgebouwd zouden hebben, dat België meer en meer de thuis van betrokkenen zou worden, dat zij Nederlands zouden spreken, dat zij zeer zeker werkbewaam en werkbereid zouden zijn, dat er sprake zou zijn van duurzame banden met België en dat zij hun toekomst in België zouden zien) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt met betrekking tot zijn vermeende integratie.”

In tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden, blijkt uit deze beslissing wel waarom verweerder de bovengenoemde elementen niet heeft weerhouden. De stelling van het bestuur dat deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend, vindt bovendien steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers maken niet aannemelijk dat in hun specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen. Verzoekers kunnen volledigheidshalve niet worden gevolgd waar ze stellen dat de buitengewone omstandigheden het gevolg mogen zijn van hun eigen gedrag.

Waar verzoekers stellen dat artikel 9bis, §2 van de vreemdelingenwet geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken en de gemachtigde een bijkomend element aan de wet heeft toegevoegd, kan de Raad niet volgen. De opsomming die in

artikel 9bis, §2 van de vreemdelingenwet is gedaan, is duidelijk niet exhaustief door de aanhef "onverminderd de andere elementen van de aanvraag".

Verzoekers voeren verder de schending aan van artikel 3 van het EVRM, hetgeen luidt als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Enerzijds betogen verzoekers dat de gemachtigde de situatie in hun land van herkomst niet heeft onderzocht en anderzijds stellen verzoekers dat ze schrik hebben dat zij het slachtoffer zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen in hun land van herkomst of een ernstige bedreiging van hun leven riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoekers voegen hieraan toe dat ze in extreme armoede terecht zullen komen.

In casu volstaat het om toe te lichten dat artikel 3 van het EVRM vereist dat de vreemdeling aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij, in het land waarnaar hij wordt teruggestuurd, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via voornoemd artikel 3 zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. In de eerste plaats bemerkt de Raad dat verzoekers niet aantonen dat er in Mongolië effectief sprake is van willekeurig geweld als gevolg van enig internationaal of binnenlands conflict. Vervolgens blijft het betoog van verzoekers beperkt tot een eenvoudige en ongefundeerde vrees voor onmenselijke behandelingen. Verzoekers leggen immers geen enkel begin van bewijs voor waaruit blijkt dat zij effectief een risico lopen te worden blootgesteld aan mensonterende behandelingen bij een terugkeer naar Mongolië. Verweerder kan dan ook niet worden verweten de situatie in Mongolië niet te hebben onderzocht nu verzoekers niet eens aantonen dat er een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat. In ieder geval is de vermeende armoede op zich niet voldoende om aan de strenge vereisten van artikel 3 van het EVRM te voldoen.

Verzoekers betogen ook dat zij geen opvangnetwerk hebben in hun land van herkomst, hetgeen tevens een bijzondere omstandigheid uitmaakt. Verweerder motiveert hieromtrent dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkenen geen opvangnetwerk, waar zij voor een korte periode zouden kunnen verblijven, meer hebben in Mongolië. Bovendien, indien dit effectief zo zou zijn, betoogt verweerder dat het de persoonlijke keuze van verzoekers is om illegaal in België te blijven alsook om geen verdere contacten te onderhouden met hun land van herkomst. Daarom weerhoudt verweerder dit element niet. Verzoekers zetten geen enkel concreet verweer uiteen dat deze motieven kan weerleggen.

Vervolgens voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Deze bepaling weerspiegelt op dat vlak hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt op haar beurt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (cf. EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

De Raad bemerkt dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing reeds uitdrukkelijk heeft gemotiveerd omtrent artikel 8 van het EVRM:

“Betrokkenen beroepen zich op hun recht op respect voor hun privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM. Een terugkeer naar Mongolië zou een drastische breuk betekenen met de sociale en affectieve banden die zij in België hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Hij beroept zich wel op de aanwezigheid van zijn zus, broer en moeder, in België maar laat na enige gegevens over zijn deze personen te verschaffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale en affectieve banden enkel een paar getuigenverklaringen voorleggen. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Verder dient erop gewezen worden dat hun gezin- en familieleven niet geschonden wordt. Betrokkenen dienen samen het land te verlaten.”

Verzoekers beperken hun betoog in feite tot een loutere herhaling van de elementen die reeds zijn beoordeeld door de gemachtigde. Zo verwijzen zij naar hun gezinsleven met hun twee kinderen en de familie van verzoeker die ook in België verblijft. Hieromtrent heeft de gemachtigde gemotiveerd dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM in principe slechts betrekking heeft op het kerngezin en dat de banden met andere gezinsleden, zoals de zus, broer en moeder van verzoeker, slechts onder deze bescherming vallen wanneer het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, anders dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. In hun verzoekschrift trachten verzoekers op geen enkele wijze het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid aannemelijk te maken. Voor wat betreft het gezinsleven met de minderjarige kinderen, stelt de gemachtigde dat dit gezinsleven niet wordt geschonden aangezien alle gezinsleden het land samen dienen te verlaten. Ook hier brengen verzoekers niets tegen in.

Verzoekers beroepen zich ook op een privéleven in België. In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoekers in de eerste plaats concreet aannemelijk moeten maken dat hun in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers stellen in dit verband dat zij een groot netwerk aan sociale contacten hebben uitgebouwd in België, hier al een lange tijd verblijven en goed Nederlands spreken. Verweerder oordeelt wat dit betreft dat verzoekers niet aantonen dat zij zich zodanig hebben geïntegreerd in de Belgische samenleving dat er sprake is van dergelijk nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen. Met een loutere herhaling van de elementen met betrekking tot hun privéleven, weerleggen verzoekers dit motief niet.

Nu verzoekers geen concrete elementen aanvoeren die de motivering van de gemachtigde omtrent de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM kunnen weerleggen, en deze motivering de Raad bovendien niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voorkomt, kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden weerhouden.

Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad tenslotte nog het volgende op. In het administratief dossier bevindt zich een evaluatienota in toepassing van voormeld artikel, die luidt als volgt:

“1) hoger belang van het kind: de kinderen zijn 4 en 2 jaar, ze zijn nog niet schoolplichtig, het is bovendien a ouders die zich nestelen in illegaal verblijf.

2) gezin- en familieleven: het gezin kan samen terug naar het land van herkomst, waardoor er geen sprake is van schending van het familie- en gezinsleven.

3) gezondheidstoestand: betrokkenen leggen geen medische elementen voor waaruit zou blijken dat ze niet in staat zijn te reizen”

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan dus evenmin worden weerhouden.

De middelen zijn, voor zover ze zijn gericht tegen de eerste en de derde bestreden beslissing, ongegrond. Verzoekers voeren daarentegen wel een gegrond middel aan tegen de tweede bestreden beslissing, waardoor deze moet worden vernietigd.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste en derde bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient

derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 augustus 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 augustus 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker, zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster en de twee minderjarige kinderen, worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN